

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκάσελιδον, ἐπίσης δραχμ. 2.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρακλὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἠθρησίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΩΝ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξάμηνος
δραχμ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 25.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουῦ ποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰανουαρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 8

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κι' εὐθὺς ἔβγαλε τὸ κοχύλι κι' ἔτοι-
μάστηκε νὰ τὸ φέρει στὰ χεῖλια τῆς.
Τὸ κόλπο πέτυχε.

Ὁ Μοκοκό ἄρπαξε τὸ χεῖρ τῆς μι-
κρῆς τοῦ φίλης καὶ τῆς πήρε τὸ φαρ-
μάκι. Μὰ τὸ ἐπεισόδιο ἄλλαξε τὶς δια-
θέσεις του.

Ἀφοῦ αὐτὸ τὸ ἀγόριστο κεφαλάκι
ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ πᾶει μαζί
του κι' ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ πέθαινε ἂν δὲν
τὴν ἀφίναν, πῶς μπορούσε αὐτὸς νὰ
πᾶρει ἀπάνω του τέτοια εὐθύ-
νη καὶ νὰ τὴν ἐμποδίσει; Τὸ
κάτω-κάτω, ἄς ἔκανε καλὰ αὐ-
τὴ μὲ τὸ γέρο πατέρα τῆς. Ἄς
τὴν πρόσεχε νὰ μὴ τοῦ φύγει!

Ἡ Ἰσὲ, ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ
Μοκοκό, κατάλαβε τὶς σκέψεις
του. Πῆδησε ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς
καὶ φώναξε:

— Ἄ, τί ὄρατα θὰ τὰ παρᾶ-
σουμε στὴ χώρα τῶν λευκῶν!

Καὶ πρόσθεσε, σοβὰρὰ τώρα:

— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ: μί-
σρῃ νὰ μὲ χρειαστεῖς καμμιὰ φο-
ρὰ κελ-πέρα. Ἐγὼ, ξέρεις, εἶ-
μαι πονηρὴ.

— Καὶ τί νὰ σὲ κάμω;

— Ποῦ ξέρεις! Πολλὲς φορές
ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὸν πιὸ μι-
κρὸ μας. Θυμᾶσαι βέβαια ὅτι
αὐτὸ τὸ μάθαμε ἀπὸ ἓνα μῦθο,
ποῦ τὸν ἔχει γραφεῖ κάποιος
λευκός.

Ἔτσι τὰ δύο παιδιὰ ἐκλει-
σαν τὴ συμφωνία τους. Τὸ τα-
ξίδι θὰ ἐξακολουθοῦσε ὅπως κι'
ἴσασιν τώρα. Θὰ ἦταν εὐκολο
νὰ κρύβεται ἡ Ἰσὲ ἀπὸ τὸν
Πατατούκα, ἀφοῦ τὸ ταξίδι στὸ
ποτάμι θὰ γινόταν μὲ τρεῖς πι-
ρόγες. Ἡ μικρὴ θάμεινε μαζί μὲ
τὸ Μοριμπά καὶ μὲ τὶς ἀπο-
σκευὲς στὴν τρίτη καὶ τὸ βρά-
δυ, ἔταν θὰ κατασκήνωναν στὴν

ὄχθη, θὰ μπορούσαν νὰ βλέπονται καὶ
νὰ λένε δυὸ λόγια. Ὅταν θάφταναν
στὸ Σάλν-Λουὶ καὶ θάπρεπε νὰ μπαρ-
καριστοῦν, τότε θάβλεπαν.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ κ. Πατατού-
κας δὲν πήρε καθόλου μυραδιά ἀπ' ἑ,τι
γινόταν. Ρουχάλιζε μακάρια!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἡ Ἰσὲ μπαίνει χωρὶς εἰσιτήριο

Ἀπὸ ὀχτὼ μέρες ταξίδευεν στὸν πο-
ταμὸ Σενεγάλη, χωρὶς ὁ σοφὸς καθη-
γητῆς νὰ ὑποφιαστῆ ὅτι πήγαινε στὴ
Γαλλία δυὸ μαθητὲς ἀντὶ γιὰ ἓναν!
Ἐίχε ξαπλωθεῖ μαλακά-μαλακά στὴν
πιρόγα του καὶ κοίταζε μὲ μάτια μι-

σόκλειστα τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ καὶ
τὰ μογόντονα τοπία.

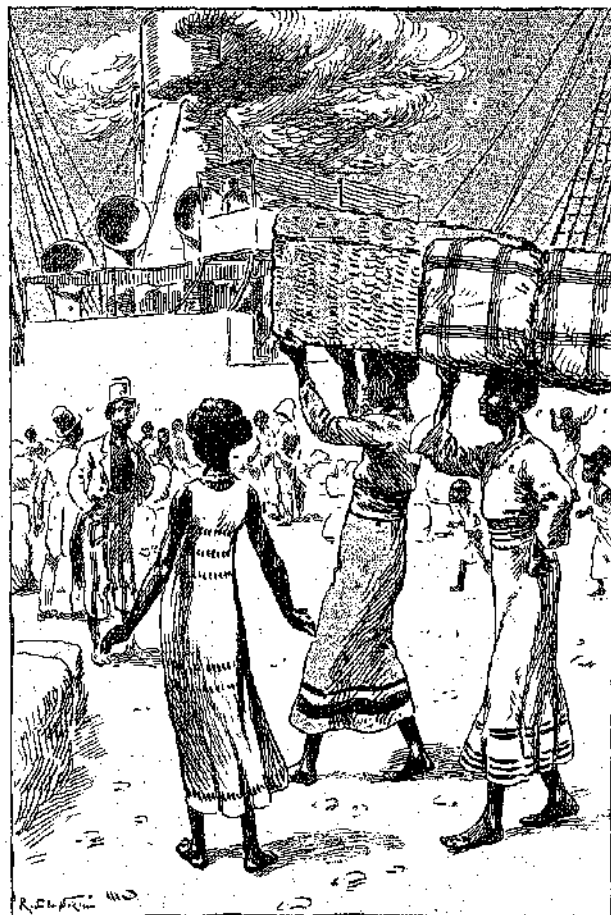
Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς χώρες βασιλεύει
μιὰ γκριζα μονόχρωμη ἀτμόσφαιρα,
ὅπου φαίνονται ἐλα μονόχρωμα: δέν-
τρα, θάμνοι, χλόη, χῶμα, ἐνθ' τὰ κιτρι-
τωπὰ νερὰ κυλοῦν ἀνάμεσα στὶς δυὸ
ὄχθες ἴσου καὶ νυσταγμένα. Καὶ μέ-
σα στὶς μονότονες ἐρημιές, πολὺ ἀραιά,
φαίνονται μερικὲς καλύβες ἰθαγενῶν
μὲ τὶς μυτερὰς στέγες τους.

Μ' ἑλὴ τὴ φλογερὴ ζέστη τοῦ πυρ-
πολοῦσε τὰ πάντα, οἱ μαῦροὶ τραβοῦ-
σαν ζωνρὰ τὰ κουπιὰ καὶ οἱ τρεῖς πι-
ρόγες, μὲ τὴ βροῦθια τοῦ ρεύματος, ἔ-
τρεχαν ἀριετὰ γρήγορα.

Ὅλη ἡ μέρα περνοῦσε σὲ ἀ-
νυπόφορη θερμοκρασία. Ἰστέρα
ὁ ἥλιος, σὰ νὰ κουραζόταν ἀπὸ
τόση φλογερὴ προσπάθεια, ἔ-
γερνε σὰν ἓνας χάλκινος δι-
σκος, σκορποῦσε στὰ νερὰ τοῦ
ποταμοῦ τὶς τελευταῖες σπινηθι-
ριστὲς ἀναλαμπές του κι' ἡ νύχτα
κυριαρχοῦσε μονομιᾶς παντοῦ.

Τότε οἱ πιρόγες πλεῦριζαν
στὴν ὄχθη καὶ γινόταν ὁ πρό-
χειρος καταυλισμός. Αὐτὲς τὶς
στιγμὲς κατάφερνε ἡ Ἰσὲ νὰ
βλέπεται μὲ τὸ Μοκοκό, Κι' ἦ-
ταν ἡ μόνη εὐκαιρία ποῦ εἶχαν
νὰ μιλοῦν, παίζοντας ἐν ἄσπετο
κρυφτούλι, γιὰ νὰ μὴν τύχη καὶ
τοῦς ἔβλεπε ὁ ὑπναρὸς καθηγη-
τῆς, ποῦ αὐτὴ τὴν ὄρα ἔκαν' ἔ-
ναν περιπατάκο στὴν ὄχθη, γιὰ
νὰ ξεμουδιάσει.

Ὁ Μοριμπά ὅμως ἦταν πάν-
τα ἀνήσυχος μ' αὐτὲς τὶς ἀπε-
ρισκεψίες τῆς μικρῆς, γιὰ τὴ φο-
βόταν ὅτι θὰ τὸν μάλωναν πο-
λὸ αὐστηρὰ, ἂν ἡ κατεργαρία
γινόταν φανερὴ. Μὰ οἱ φόβοι
τοῦ ἦταν σχεδὸν πάντα μάταιοι,
γιὰ τὸ Πατατούκας κουραζό-
ταν πολὺ γρήγορα καὶ γύριζε
στὴ σκηνὴ τοῦ τοῦ ἐτοίμαζαν
γιὰ τὴ νύχτα. Ἐκεῖ κλεινόταν
καλὰ μέσα σὲ τριπλὴ κουκου-

Ἡ Ἀφρικὴ εἶχε πλεῖρα καὶ τὰ φουγάρα τῆς ἐκάνιζαν.

πέρα, για ν' αποφύγει το μαρτύριο των κουνουπιών που είναι ή χειρότερη πληγή σ' αυτό τον τόπο.

Μόλις σουρουπώσει, προβάλλουν εδ-θός απ' όλες τις μεριές και το σφύριγμά τους είναι δυνατό κι' αδιάκοπο. Μερικά κατάφεραν να περνούν ακόμα κι' από την τριπλή κουνουπιέρα του Πατατούκα, και τότε ακουγόταν τα χέρια του που χτυπούσαν στον άερα και το χοντρό κορμί του που στριφογύριζε, ενώ απ' το στόμα του έβγαί-ναν βλαστήμιες και βρισίες.

Οι δυο φίλοι μας την ώρα αυτή έκα-ναν σχέδια για το μέλλον, μιλούσαν για το Παρίσι που θα έβλεπαν σε λί-γον καιρό, κι' έτσι ένα μέρος του βρα-διού περνούσε εσχάριστα, ενώ ο Μο-ριμπά επέβλεπε τριγύρω άγρυπνα.

Έτσι πέρασαν τ' Καγιές, το Μπα-κέλ και τέλος το Ποντόρ, τη χώρα του βασιλιά 'Ηλιου, που φημίζεται ως το πιο ζεστό μέρος της γης.

Τέλος, ένα πρωί, ο Μοκοκό διέκρι-νε στο βάθος του ορίζοντα, άσπρα τε-τράγωνα σημάδια. Ήταν σπίτια, πέ-τρινα σπίτια, που ο μικρός πρίγκη-πας δεν τα είχε ιδεί ποτέ στη ζωή του.

Έφταναν στο Σαιν-Λουί, στη γαλ-λική πόλη που βρίσκεται στις έκβο-λές του Σενεγάλη, κι' είναι ο πρώτος σταθμός πολιτισμού που συναντά κα-νείς από το έσωτερικό της Αφρικής.

Το δρομολόγιο που είχε καταστρώ-σει ο Πατατούκας, ήταν να μπαρκαρι-σθούν από το Σαιν-Λουί για τη Μασσα-λία. Μά, βλέπετε, ο σοφός καθηγητής ήξερε περίφημα όλα τα πιστά, δεν έ-νοιωθε όμως γρύ από γεωγραφία. Γι' αυτό ο παιδαγωγός του διαδόχου των Ακουτονάρ άγροσε ότι τα μεγάλα βαπόρια δεν πλένουν στο Σαιν-Λουί, αλλά στο Δακάρ που βρίσκεται κάμ-ποσες χιλιάδες μέτρα δυτικότερα.

Όταν πληροφορήθηκε τη λεπτομέ-ρεια αυτή από έναν διαβάτη, ο Πατα-τούκας τη μεταδίδασε στην ακολουθία του με τη συνηθισμένη του διπλωματία.

Κουράγιο, παιδιά! φώναξε στους ιθαγενείς που ήταν μαζεμένοι στην προκομαία, χαρούμενοι γιατί είχαν τε-λειώσει τα βάσανά τους. Κουράγιο, γιατί έχουμε κάμποσα χιλιόμετρα ά-κόμα να φάμε!

— Πώς έκαμε ο Μοκοκό ξαφνισμέ-νος. Έμεις όχι φτάσαμε; Σ' έλεγε πώς στην πρώτη πόλη των Γάλλων, πάρομε βαποράκι, πάμε ίσια Παρίσι!..

Ο Πατατούκας κούνησε με αξιοπρέ-πεια τους ώμους και, αφού σκέπασε έ-ται τη γκάφφα του, είπε:

— Μά, μικρό μου, είσ' ένα τέλειο κουτάδι!

Και μ' επίσημότητα εξήγησε ότι είχε πληροφορηθεί. Το Σαιν-Λουί δεν

χωρούσε τα μεγάλα βαπόρια, γι' αυτό έπιαναν στο Δακάρ που άπειχε τρεις μέρες πορεία.

Οι μαυροί άρχισαν να μουρμουρί-ζουν. Μά ο Πατατούκας γύρισε σ' αυ-τούς θυμωμένος.

— Πώς; είπε, τολμάτε να φέρνετε αντιρρήσεις στις διαταγές μου; Καλά λοιπόν, για τιμωρία σας, δε θα κάνω-με καθόλου σταθμό στο Σαιν-Λουί. Έμπρός, δρόμο! Αμάσως! Ξεφορτώ-στε τις κιβότες κι' ετοιμάστε τα φορ-τώματά σας και την καρέκλα μου!

Οι μαυροί μουρμούριζαν και πάλι, αλλά συνειδημένοι να υποτάσσονται, άρχισαν εσθώς τις ετοιμασίες.

(Ακολουθεί) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΨΕΥΤΗΣ

Αυτό, καθώς ισχυρίζεται τουλάχισ-το ο περίφημος άμερικανός χιουμορι-στές Μάρκ Τουαίν, έγινε στο Ρωσσο-ιαπωνικό πόλεμο, τον χίλια ενιακό-σια... δεν θυμάμαι.

Ένας μουζίκος, νοσοκόμος, μάζευε απ' το πεδίο της μάχης πληγωμένους. Κάποτε βρήκε κι' έναν που του είπε πώς ήταν ελαφρά χτυπημένος στο πό-δι. Έπειδή όμως δεν μπορούσε να περ-πατήσει, ο νοσοκόμος τον φορτώθηκε στον ώμο για να τον πάει στο χει-ρουργείο.

Καθώς τον πήγαινε, πέρασε μια δ-είδα και του πήρε το κεφάλι. Ο νοσο-κόμος δεν κατάλαβε τίποτα. Όταν έ-φθασε κοντά στο χειρουργείο, με το φορτίο του πάντα, ένας γιατρός του φώναξε:

— Έ, που το πώς αυτό το πτώμα;

— Όχι δά πτώμα, αποκρίθηκε ο νο-σοκόμος, ο άνθρωπος είναι πληγωμέ-νος ελαφρά...

— Αιτός! έκαμε ο γιατρός. Μά για κατέδωσ' τον να τον ιδής...

Ο νοσοκόμος κατέδωσε τον «πληγω-μένο» του. Κι' όταν δεν είδε παρά έν' άκεφαλο πτώμα, έμειν' έκστατικός.

— Τόν φούταρο! φώναξε. Αιτός ο ίδιος μου είπε πώς ήταν ελαφρά πληγωμένος στο πόδι!

— Είδες εκεί τί σουβριασε; άστειεύ-θηκε ο γιατρός που κατάλαβε τί είχε συμβεί.

Κι' ο μουζίκος σοβαρότατα:

— Βάζω στοιχήμα πώς θάσαι απ' το γειτονικό μας το χωριό. Έκει έχει τους μεγαλύτερους ψεύτες!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ

Στου τριτοτατου τις δυο γωνίες δυο τυφλοι στεκουν ολη μερα. Στις χειμωνιες τις παγωνιες και στον καλοκαιριου το καίμα, Οι δυο τυφλοι περνουν άνταμα, Στην ίδια θέση ολη τη μερα, Πάντα στις ίδιες τις γωνίες.

Τάδεμα τους μάτια στο κενό. Κι' οι δυο έχουν όμοια στηλωμένα. Κι' όταν στο ένα τους τάδεμα άδισκάμα τίποτ' άνηχάσει, Τούτος σιχώρα δε νάχιση, Μά του άλλου όμοια στηλωμένα. Τα μάτια μένουν στο κενό.

Καρμιά φορά, άμα σταματά. Του δρόμου ή τήση φασαρία, Ο ένας τον άλλον έρωτά. Κάτι για τη θλιμμένη ζήση, Κάτι κι' ο άλλος θάπαντήση, Του δρόμου ή τήση φασαρία. Καρμιά φορά άμα σταματά.

Και σά νυχτιάση, δυο παιδιά Πάντα θάρόθουν την ίδια ώρα. Και, αν έχει κίνηση ή βραδιά, Λίγο μαζί θα περπατήσουν. Μετά στους γέροντες θα γυρίσουν, Που ξεκινούν την ίδια ώρα. Ακολουθώντας τα παιδιά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΑΝΗΣ

ΒΕΒΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΕΦ (Βραβείον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κι' ούτε λιγότεφε την γρηγοράδα της, ή Άκκα, αλλά εξακολούθησε να πετάει σαν και πρώτα.

— Α, έτσι είναι; σκέφθηκε ο χήνος.

Τώρα μόλις κατάλαβε ότι οι άγριό-χηνες δεν το είχαν στο νου τους να τον πάρουνε μαζί στη Λαπωνία. Του το είχαν πει μονάχα για να τον κοροί-δέσουν. Άρχισε να θυμώνει με τον έαυτό του που κουράστηκε ίσα-ίσα τώρα και δεν θα μπορούσε να δείξει σ' εκείνες τις άλανιάρες ότι και μια ήμερη χήνα ήταν ίκανή να κάνει κάτι.

Και το χειρότερο απ' όλα ήταν το συναπάντημά του με την Άκκα. Παρ'όλο που ο Φίλιππας ήταν ήμερος χήνος, είχε όμως κι' αυτός ακούσει να μιλάνε για μια άγριόχηνα που την έλεγαν Άκκα και που θα ήταν παραπάνω ά-πό εκατό χρονών. Είχε τέτοια μεγάλη φήμη, ώστε την διάλεγαν πάντα οι καλύτερες άγριόχηνες για όδηγό τους.

Κανένας όμως δεν περιφρανοσε τόσο τις ήμερες όσο ή άγρια Άκκα και το κοπάδι της, και γι' αυτό ο χήνος ήθελε να τους δείξει ότι δεν άξιζε λι-γότερο απ' αυτές.

Πετούσε άργά-άργά πίσω απ' τις τελευταίες και συλλογιζόταν αν έ-πρεπε να πετάει πέρα-πέρα ή να γο-ρίσει πίσω. Αίφνης άκούει να του μι-λάει ο πισπιρίγκος που καθόταν στην πλατή του:

— Άγαπημένε μου χήνο, καλέ μου

Φίλιππα. Βλέπεις πώς ένας χήνος που δεν πέταξε ποτέ του, είναι άδύνατο να πάει ως τη Λαπωνία με τις άγριόχη-νες. Δεν θάτανε καλύτερα ναποφασίσει να γυρίσει πίσω, προτού να πιάς χα-μένος άδικα;

Ο πισπιρίγκος όμως αυτός που έ-νοιωθε στη ράχη του ο χήνος, ήταν το πιο δυσάρεστο απ' όλα. Και μόλις ά-κουσε ότι ο μικρός δεν πίστευε πώς θα μπορούσε να εξακολουθήσει το τα-ξίδι του, ο Φίλιππας το πήρε άπόφα-ση να μείνει με τις άγριόχηνες.

— Αν πής ένα λόγο παραπάνω, θά σε ρίξω στο βάλτο που βρίσκεται άπο κάτω μας, του είπε.

Κι' από το θυμό του έβαλε πάλι τέτοια δύναμη, ώστε μπόρεσε να πε-τάει τόσο καλά όσο σχεδόν και οι άλλες χήνες. Βέβαια δεν θα μπορούσε να βαστήξει και πολύ, αλλά δεν ήτα-νε κι' ανάγκη. Γιατί τώρα οι χήνες άρχισαν να πετούνε όλοένα χαμηλό-τερα και την ίδια στιγμή που βσι-λεψε ο ήλιος, ακούμπησαν τα πόδια τους στη γη. Πριν να το καλοκατα-λάβουν, ο μικρός κι' ο χήνος βρισκό-ταν κιόλα στην άκρογιαλιά της λί-μνης Βόμπεζε.

— Έδώ φαίνεται πώς θα περάσω-με τη νύχτα, είπε ο μικρός και πήδη-σε κάτω από τη ράχη του χήνου.

Βρισκόταν σε μια στενή άμμόδη άκρογιαλιά και μπρός τους άπλωνόταν μια άρκετά μεγάλη λίμνη. Η θέα της λίμνης όμως ήταν άσχημη. Σχεδόν ό-λόκληρη ήταν σκεπασμένη από πάγο που ήταν μαυρός και λερωμένος, μ'ένα σωρό ραγίσματα και τρύπες, όπως εί-ναι πάντα την άνοιξη. Πολύν καιρό δεν θα κρατούσε άκόμη ο πάγος, γιατί είχε κιόλα ξεκολλήσει απ' την άμ-μουδιά και γύρω-γύρω έβλεπε κανείς μια πλατεία λουρίδα από το νερό της λίμνης που γυάλιζε. Για την ώρα β-μως ο πάγος όπηρχε ακόμα εκεί και σκόρπιζε παντού το κρύο και την ά-γριάδα του χειμώνα.

Στην άπάναντι μεριά της λίμνης έ-βλεπε κανείς μια όρνια πρόσχαρη ά-κρογιαλιά. Έκει όμως που βρισκό-ταν οι χήνες, άπλωνόταν ένα μεγάλο δάσος από έλατα. Και τα έλατα φα-ιόνταν σά να είχαν τη δύναμη να κρα-τούν κοντά τους τον χειμώνα.

Από παντού το χιόνι είχε φύγει, κάτω έ-μως από τα πελώρια έλατα σχημάτιζε ένα πυκνό στρώμα. Είχε λιώσει κι' είχε ξαναπαγάσει δυο-τρεις φορές και τώρα πάλι ήταν τόσο σκληρό όσο και ο πάγος.

Ο μικρός ένοιωθε τέτοιο πλάκωμα από την έρημιά που άπλωνόταν γύρω του, ώστε του έρχόταν νάρχιση να κλαίη δυνατά. Αίσθανόταν πολύ με-γάλη πείνα, γιατί όλόκληρη την ήμέ-

δεν είχε βάλει τίποτα στο στόμα του. Άλλά κι' έδω που ήταν, που θα μπο-ρούσε ο καίμενος να βρει κάτι για να φάη;

Τον Μάρτη ούτε στα δέντρα, ούτε στα χωράφια άκόμη δεν βρισκαται τί-ποτα φαγώσιμο. Άχ, και, που θάβρι-σκε κάτι για να φάη; Ποιος θα του έδινε ένα στρώμα για να κοιμηθί; Ποιος θα τον έδαζε κοντά στο τζάκι

του να ζεσταθί; Ποιος θα τον πρό-στάτευε τώρα από τις άγριόχηνες; Γιατί τώρα που είχε βσιλιέψει πιά ο ήλιος, το κρύο άρχισε να ζαπλώνε-ται στη λίμνη, το σκοτάδι κατέβαινε στη γη και μαζί μ' αυτό μια άγωνία. Τώρα ο μικρός δεν ένοιωθε πιά την εδχαρίστηση που πλημμύριζε την ψυχή του όταν πετούσε στον άερα. (Ακολουθεί) ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΚΟΥΑΝ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΑΝΕΤΑΡΧΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η.

Και ξεμέρωσε ο Θεός την ήμερα που ο Μπέμπης κι' ο Φούσκας θάβγα-ναν ληστές. Ήταν μια Πέμπτη, τέλη Ιουλίου.

— Μεγάλη ήμερα! έλεγε ο Μπέμπης. Τί μεγάλη ήμερα!

— Μά τώρα το καλοκαίρι, άπαντούσε ο Φούσκας, όλες οι μέρες είναι μεγάλες.

— Ούφ, τί κοντός και πεζός που είσαι, καίμενε! Μεγάλη μέρα έννοώ... μεγάλη, δοξασμένη, ιστορική!... Ίδες, ιδες έδω!

Κι' ο Μπέμπης έδειξε και διάβασε στο Φούσκα τα μπλιέττα που είχε τυ-πώσει με τη γραφομηχανή του άδερφού του:

ΚΑΠΕΤΑΝ - ΜΠΕΜΠΗΣ ΚΑΡΑΜΑΝΙΚΑΣ
ΑΡΧΙΑΝΕΤΑΡΧΟΣ

ΑΗΜΕΡΙ: Στον Προφήτ' 'Ηλία.
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 15.23

Τηλεγραφική Διεύθυνση:
ΜΠΕΜΠΚΑΡΑΝΕΤ, ΠΡΟΦΗΑ

Ο Φούσκας άπόρησε πολύ γι' αυτά όλα. Κι' ο Μπέμπης του εξήγησε: — Έβαλα, κοντέ, όλο τ'όνομά μου και τη διεύθυνσή μου, για να δείξω πώς δεν τους φοβούμαι. Αν τους βαστά, ός έθδουν να με πιάσουν! Το τηλε-φωνο πάλι το έβαλα, κουτούλιακα, για τους συγγενείς των αϊχμαλώτων που θά ήθελαν να συνεννοηθούν μαζί μου για τα λύτρα... Άλλά τί σου λέει ο τίτλος μου; Έγώ τον βοήκα. Άρχιληστές δεν μου άρρεσε ούτε λησταρχος.

Αηλαδή δεν ήξερα που άπ' τα δυο να διαλέξω. Τα ένωσα λοιπόν κι' έβαλα: Άρχιλησταρχος. Τί όραιο, έ; Κανένας άλλος δεν πήρε ποτέ τέτοιο τίτλο!

— Να τον χαρής! έκαμε ο Φούσκας. Κι' εις άνώτερα!

— Ά, άνώτερο απ' αυτό δεν υπάρχει! φώναξε ο Μπέμπης. Είμαι ο λή-σταρχος των λησταρχών! Αυτό θά πη άρχιλησταρχος!

Και τότεποσημερο, την ώρα που κοιμόνταν όλοι στο σπίτι και στη γειτο-νιά, ή συμμορία ξεκίνησε κρυφά για τον Προφήτ' 'Ηλία. Μπροστά ο Φούσκας φορτωμένος εκείνο το καλάθι, και πίσω, πολύ πίσω, — για να μη φαίνονται μαζί, — ο Μπέμπης, σέδνοντας και το σκύλο τους τον Σπίθα.

(Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Αγαπητοί μου,

Η ΟΛΑΕΣ φορές μιλήσαμε για τα όνειρα· γιατί και πολλές φορές ρώτησαν γι' αυτά τη Διάπλασι φίλοι της. Ξέρω πως είν' ένα θέμα που ενδιαφέρει πολλο μικρούς και μεγάλους. Κι' επειδή αυτές τις ημέρες έτυχε να διαβάσω ένα άρθρο που μου φάνηκε πολύ διαφωτιστικό, θα σας μιλήσω και πάλι. Θα σας πω τι παραδέχεται για τα όνειρα ο συγγραφέας του άρθρου, που είναι ο Γάλλος γιατρός Ζαν Μπερτράν. Μια «αδθεντία» δηλαδή. Και μπορούμε να ποθμε πως το άρθρο του είναι η τελευταία λέξη της Έπιστήμης για το μεγάλο αυτό πρόβλημα.

Στην αρχή λέγει* ότι ανέκαθεν τα όνειρα κίνησαν την περιέργεια των ανθρώπων και χρησίμεψαν σαν ένα είδος τείας. Θυμίζει την Παθία των Δελφών οι περίφημοι χρησμοί της δεν παρά ανυπόκριτα λόγια ονείρου, εφιάλτη, που τον προκαλούσαν οι ανθυμιάσεις του Μανταίου, τα ναρκωτικά αέρια που εξαίγανται απ' το δρυγμα εκείνο της γης, κάτω απ' τον τρίποδα της Ιέρειας (αν κι' αυτό θα το αμφισβητούσε κανένας, γιατί άλλοι λένε ότι τάερίνα εκείνα δεν την εδύθειζαν σε ύπνο, αλλά την έφερναν σε μια κατάσταση έκστασης). Αναφέρει ακόμα τα όνειρα του Φαραώ που τα εζηγήσε ο Ίωσήφ, - ο γενάρχης να ποθμε των ονειροκριτών, «των πωλητών αυτών της ελπίδας που δεν εχρεωκόπησαν ποτέ», - κι' εξακολουθεί έτσι:

«Ο ύπνος δεν είναι πάντα ένας μικρός θάνατος. Ζούμε κάποτε σε' όνειρό μας μια έντονη ζωή που αμυδρά τη θυμούμαστε όταν ζυπνούμε. Τα όνειρα είναι ο φαντασμαγορίες που ξετυλιγονται με ταχύτητ' αστραπής: Το πιο μακρό όνειρο μόλις διαρκεί λίγα δευτερόλεπτα. Όταν παύη, με τον ύπνο, ή λειτουργία της συνείδησής μας, χίλιες όπτασιες, χίλιες έντυπώσεις, χίλιες αναμνήσεις χορεύουν στο νοσ μας άτακτα, ασυνάρτητα, σαν τα κύματα ταραγμένης θάλασσας ή σαν παιδιά που μένουν στο διάλειμμα χωρίς την επίβλεψη του δασκάλου.

Κι' όμως ή ασυνάρτησιν αυτή των ονείρων κρύβει κάποι' ένα νόημα. Πολλά όνειρα π. χ. είναι σχετικά με την υγιεινή μας κατάσταση. Μια κακοστομαχία, μια διατάραξη της κυκλοφορίας, μια στενοχώρια στους πνεύμονες, ή πείσση ενός μέλους κτλ. προκαλούν αλλαγίνους εφιαλίτες. Ονειρευόμαστε τότε πως μας συντριβεί ένα βάρος, πως μας δαγκώνει ένα κακό ζώο, πως κά-

ποιος εχθρός μας κυνηγά και δεν μπορούμε να φύγουμε, ή πως πέφτουμε στο κενό και ζυπνούμε τρομαγμένοι.

Τό περίεργο είναι ότι κάθε δηλητήριο έχει τον εφιάλτη του: ο αλκοολικός βλέπει να τρέχουν ποντικοί· ο οπιμανής βλέπει να έρπουν φιδία. Κάποιο φαρμακικό φυτό του Μεξικού που το λένε *scopolin* και το μεταχειρίζονται εκεί οι Ινδοί μάγοι, έχει την ιδιότητα να προκαλή ύπνο με τις πιο έκπληκτικες φαντασμαγορίες χρωμάτων. Γι' αυτό το λόγο μερικά όνειρα προαναγγέλλουν μιάν αρρώστεια που ενεδρεύει ακόμα στον οργανισμό. Κι' αναφέρεται ή περίπτωση ενός κοριτσιού που έδλεπε επίμονα στον ύπνο της ότι ένα μάγγανο της εσφιγγε το κεφάλι, κι' αυτό λίγες μέρες πριν αρρωστήσει από μηνιγγίτη.

Όχι, - εξακολουθεί ο γιατρός Μπερτράν, - δεν είναι όλα σκοτάδι κι' ασυνάρτησιν στα όνειρά μας. Φκίνεται κομμιά φορά ότι έχουμε μια ανώτερη αντίληψη στον ύπνο μας, ότι αποκτούμε μια δύναμη που δεν την έχουμε στον ζύπνο. Δεν μας συνέδης πολλές φορές να βρούμε το πρωί στο νοσ μας τη λύση ενός προβλήματος που μάταια τη ζητήσαμε αποδράδης; Συχνά, σε μια κατάσταση μισοσυνείδητη έρχεται στους καλλιτέχνες ή εμπνευστή. Ο Λαφονταίν σε όνειρο εδύθησε το μύθο του «Τα δυο περιστέρια». Οι ύπνοβάτες, σε κατάσταση ονείρου, εκτελούν τις πιο επικίνδυνες πράξεις με ακρίβεια εκπληκτική. Υπάρχουν ένα σωρό παραδείγματα ανθρώπων που δέχτηκαν στον ύπνο τους την προσιδοποίηση ενός δυστυχίματος. Μια άγνοια ή μια παραισθηση τους ζύπνισε ακριβώς τη στιγμή που πέθαινε άλλοσ κάποιο αγαπημένο τους πρόσωπο, σε να εσπασαν άξαφνα τάδερατα νήματα που τους εδεναν μαζί του.

Αυτά όλα, - λέγει πάντα ο γιατρός Μπερτράν, - είναι πραγματικώς συκλονιστικά. Φαίνεται ότι το υποσυνείδητό μας έχει περισσότερες δυνάμεις ή δυνατότητες από το συνειδητό· ότι βλέπουμε καλύτερα, φωτεινότερα στον ύπνο μας παρά στον ζύπνο· λέσ κι' ο ύπνος μας βάζει σε' επικρινωνία, σε' επαφή, με τη ζωή του Σύμπαντος και με τους άπειρους παλμούς της.

Αλλά στη μυστηριώδη αυτή χώρα δεν μπορούμε να ποθμε παρά με ισχυρό νευρικό σύστημα και με κριτικό πνεύμα πολύ φωτισμένο. Αλλοιώτικα κινδυνεύουμε να τρελλαθούμε. Ας αφήσουμε λοιπόν στην Έπιστήμη τη φροντίδα να ελαχιστήση με άργα βήματα στην ανεξερεύνητη χώρα και να μας εζηγήση τα φαινόμενά της.

Αυτά λέγει στο άρθρο του ο γιατρός Μπερτράν. Και βλέπετε ότι κι' αυτός

«παραδέχεται» τα όνειρα όπως, άπάνω-κάτω, σε εμάθα μια φορά να τα παραδέχεσθε και σετς σαν φαινόμενα από άγνωστες ακόμα ψυχικές δυνάμεις, που μια μέρα θα γίνουν γνωστές. Μπορεί να μην πιστεύη κανείς στον «Ονειροκριτή», δεν μπορεί όμως παρά να πιστεύη στην προφητική σημασία μερικων ονείρων. Γιατί δεν είναι παρά προαισθήσεις και τηλεπάθειες, που ο άνθρωπος τις αισθάνεται ζωηρότερα όταν κοιμάται παρά όταν είν' ξυπνος. Επίσης σημαντικά είναι τα όνειρα ως ενδεικτικά της υγείας μας και κάποτε, καθώς είδαμε, ως προμηνύματα μιας αρρώστειας που μας φοβερίζει. Όστε να φυλάξη ο Θεός και να μην ίδουμε ποτέ στον ύπνο μας πως ένα μάγγανο μας σφίγγει το κεφάλι...
Σας ασπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξανόπουλο].

- Συνέχεια από το προηγούμενο -

Η μητέρα, νέα, λουσατή, φορούσε μια μεξικάνικη μπέρτα με ρίγες και με κρόσια. Το παιδάκι, ντυμένο α' λ' α γ γ λ α ι, έμοιαζε καταπληκτικά με τον όμορφο βαπτιστικό του λόρδου Πήμποκ, - τον Τζάκ του καιρού εκείνου (με Τά Ζήτα...)

Όταν πέρασαν από κοντά του, τραθήχτηκαν αθόρυμτα κι' οι δυό, κι' ή μακριά μεταξωτή φούστα της κυρίας σηκώθηκε γοργά, για να μην αγγίξη στα μανίκια του Τζάκ που ήταν μαύρα από το κάρβουνο. Το κίνημα ήταν σχεδόν ανεπαίσθητο, μα ο νέος θερμαστής το είδε. Κι' άξαφνα τού φάνηκε ότι το Παρελθόν, το αγαπημένο, εκείνο Παρελθόν που ή θύμησή του, σαν όνειρο, τον παρηγορούσε στις μαύρες ημέρες, τον άπαρηγόταν, τον άφινε, τού έφευγε για πάντα!

Μια μασοαλιώτικη βλαστήμια και μια γερή γροθιά στον ώμο του κόψε το θλιβερό ρεμβασμό:

- Άιντε κάτω! τί χαζεύεις εδω, βρε;

Ήταν ο Μπλανσά, - ο Μόκος όπως τον έλεγαν στο πλοίο, - που έκανε την περιπολία του. Ο Τζάκ κατέδης ντροπιασμένος χωρίς να πη λέξη.

Την ίδια στιγμή ο «Κόδνος» σείσθηκε ολάκερος, ο άτμος που ροχθούσε απ' το πρωί, ρύθμισε τον κρότο του κι' ο έλικας άρχισε να δουλεύη. Σεικινούσαν.

* * *
- Στάσου εδω! τού είπε ο αρχιθερμαστής.

Κι' ο Τζάκ στάθηκε μπροστά σε' ένα από τα φλογερά εκείνα φουρνέλλα. Η

δουλειά του ήταν τώρα να το διατηρή, να το τρέψη και να το αδειάζη ακατάπαυτα. Άσυνείητος ακόμα στα κουνήματα του βαποριού, ο νέος θερμαστής έχανε κάθε τόσο την ισορροπία και κινδύνευε να πέση στη φωτιά. Ήταν υποχρεωμένος να πιάνεται από δω κι' απ' εκεί, και συχνά άφινε με κραυγή πόνου το στήριγμα του, γιατί τού έκαιγε τα χέρια.

Όσοσ εργαζόταν όσο καλύτερα μπορούσε. Αλλά ύστερ' από μια ώρα, τού κάηκε ή αναπνοή, το αίμα ανέθαισε στο κεφάλι του, τα μάτια του θάμπωσαν κάτω απ' τα τσουρουφλιμένα του φρύδια κι' ούτ' έδλεπε πια ούτ' άκουγε. Έχαμε τότε ότι έκαναν κι' οι άλλοι: βγήκε καταϊδρωμένος στον αέρα. Ήταν ένας διάδρομος για τους θερμαστές, όπου ε εξωτερικώς άερας, με άγωγό, έπεφτε από πάνω σαν καταρράκτης. «Α, τί καλά! Το ψυχρό εκείνο ρεύμα τον εδρόσισε άμέσως, τον επάγασε. Θα τον αρρώσταине ίσως, θα τον εακότανε» αλλά για μια στιγμή τού ξανάδινε την πνοή, τη ζωή.

- Πού είναι ή τούτρα; είπε με βραχνή φωνή στο θερμαστή που τού είχε δώσει πρωτότερα να πιη.

- Νά τη, σύντροφε! Τόξερα εγώ που θα τη γύρευες μόνος σου...

Ήπτε κάμποσο. Ήταν σπέρτο μονάχο ή ραχή εκείνη, αλλά την κατέβαζε σε μέρα και. Στην αρχή αίστάνθηκε μέσα του μια γλυκειά ζέστη που μεταδόθηκε σε' όλα του τα νεύρα, σε' όλους του τους μύονες, κι' ύστερα ένα δυνατό, ανυπόφορο κάψιμο στο στομάχι. Για να σβύση αυτή τη φλόγα που τον έκαιγε, ξανάρχισε να πίνη. Φωτιά από μέσα, φωτιά απέξω, φλόγα πάνω στη φλόγα, σπέρτο πάνω στο κάρβουνο, - τέτοια θάταν στο εζης ή ζωή του!

Κι' ή ζωή αυτή ή φριχτή βίαταξε τρία ολάκερα χρόνια. Τρία χρόνια άπαίσις, με τις ημέρες τους όλες όμοιες, με τις εποχές τους ίδιες πάντα, μέσα σε' αιώνια κυνικά καύματα, στο λεθητοστάσι ενός βαποριού.

Πέρασε χωρίς άγνωστες με όμορφα όνόματα, με ζαφειρένιους ουρανούς, με μοσχοβολισμένες άτμοσφαιρές. Μα ο δυστυχισμένος θερμαστής δεν είδε απ' αυτές και δεν κατάλαβε τίποτα. Γι' αυτόν, ή θάλασσα βούιζε πάντα με τον ίδιο θυμό, και με την ίδια αγριότητα ή φωτιά. Όσο πιο όμορφη ήταν ή χώρα, τόσο πιο φοβερό τού φαινόταν το καμίνι του.

Στη νύχτ' αυτή, ένα μόνο φωτεινό σημάδι: ή μητέρα του. Στεκόταν στο βήθος της σκοτεινής του ζωής σαν Παναγιά στο βήθος μιας εκκλησίας που όλα της τα κεριά ήταν οδυμένα. Και

μεθυσμένος ακόμα, δεν ξεχνούσε για ποιά σκοπό είχε γίνει θερμαστής και φύλαγε ελο του σχεδόν το μισό. Η μόνη του χαρά, ή μόνη του παρηγοριά ήταν να συλλογίζεται πως εργαζόταν για τη μητέρα του.

Όλοένα όμως ή μεταξύ τους αποσταση μεγάλωνε... Τα γράμματα τού Τζάκ γινόνταν άρκεότερα, σε να ριχνόνταν κάθε φορά κι' από μακρότερα. Της Ίδας, πολλά και μεγάλα, τον περιέμεναν σε' ένα λιμάνι· αλλά τού μιλούσαν για πράγματα τόσο ξένα πια γι' αυτόν, - ένα φτωχό θερμαστή τού «Κόδνου», - ώστε τα διάβαζε μόνο για νακούη τη μουσική τους, σε μακρινόν αντίλαλο μιας αγάπης που έμενε πάντα ζωντανή...

Στην αρχή, ή μητέρα του τού έγραφε από το Έτιόλ. Μα ύστερα τα γράμματα της είχαν την ταχυδρομική σφραγίδα τού Παρισιού. Κάποια αλλαγή είχε γίνει στη ζωή των Νταρζαντόν: ο ποιητής με τη γυναίκα του είν' εγκατασθει πάλι στο Παρίσι, και το σπίτι τους ήταν στην προκυμαία των Αγουστίων, κοντά στο Ίνσσιτουτο. «Βρισκόμαστε στο πιο πνευματικό κέντρο, έγραφε ή Ίδα. Ο Νταρζαντόν, για να εχαριστήση τους φίλους του που τον παρακάλεσαν πω-

- Πίσω γιατί σεσ σκότωσα!... (Σελ. 69, στ. γ')

λύ, αποφάσισεν άπέστρεψη και να ιδρύση ένα φιλοσοφικό και λογοτεχνικό περιοδικό. Μ' αυτό θα κίνη γνωστά τα έργα του, που άδικα μένον ως τότε στην άράνεια, και θα κερδίση και χρήματα πολλά. Φαντάσου όμως τ'όκόπους που έχει τώρα και τί τρεχάματα. Ο κ. Μρονβάλ μας έδωσε να δημοσιεύσουμε μια πολύ ωραία μελέτη. Τον βρηθή κι' εγώ τον καμμένο τον ποιητή που κι' αυτή τη στιγμή τελειώνω την αντιγραφή της Κόρης τού Φάουστ. Είσ' ετυχιμένος εσθ που ζης μακριά απ' όλες αυτές τις φασαρίες... Τώρα θάχης μεγαλώσει πολύ. Στείλε μου τη φωτογραφία σου.

Ύστερ' από λίγον καιρό, περνώντας από την Άδανά, ο Τζάκ έλαβε ένα χοντρό δέμα με την έπιγραφή: «κ. Τζάκ ντε Μπαρνασό, θερμαστήν τού άτμοπλοίου Κόδνος». Ήταν το πρώτο τεύχος τού περιοδικού:

«ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ»,
Απόρ' Νταρζαντόν: άρχισεντάτης
ΠΕΡΙΕΚΟΜΕΝΑ

Τι είμαστε και τί θα γίνουμε...
Η Κόρη τού Φάουστ, πρόλογος...
Η Άγωγή στις Άποικίες...
Ο Έργάτης τού Μέλλοντος...
Άροπατοδραματία...
Αδύνατες ερωτήσεις προς τον κ. Διευθυντή τού Μελοδράματος...
Α...
Η Διεύθυνσις...
Α. Νταρζαντόν...
Ε. Μορονβάλ...
Αρμπαζαντέρ...
Δρ. Χίρς...

Μηχανικά, ο θερμαστής ξεφύλλιζε αυτό το τεύχος, που το λέρωσε και το μαύριζε με τα χέρια του όσο το διάβαζε. Κι' άξαφνα, βλέποντας τα όνόματα όλων των εχθρών, όλων των των δημίλων, μαζεμένα στο στυλνόν και χρωματιστό εκείνο εξώφυλλο, αγανάκτησε και, φοβερίζοντας τους με σφιγμένους γρόθους, σε να τούς είχε και μπροστά του, σε να μπορούσαν να τον άκούσουν, φώναξε με λύσσα:

«- Παλιανθρώποι! κακούργοι! Τι με κάνατε μέσα;»

Μά ήταν μια στιγμή, μι' αστραπή. Και πάλι ο θερμαστής βυθίστηκε στη σιωπή του, στη δυστυχία του, στην άγονία του και στην έγκαρτέρηση... Ο κόπος, ή φωτιά, το πιστό, ή ταπεινώση, τρία χρόνια τώρα, τον είχαν σχεδόν αποκτηνώσει. Δεν ήταν πια άνθρωπος. Ζούσε σε' μέσα σε' ένα κακό δειρο.

Ένόμιζε πως όλα τάδλεπε ή τάχε ιδεί στον ύπνο του.

Έτσι κι' εκείνη τη νύχτα που κοιμόταν και που ζύπνησε άπότομα από ένα φοβερό τράνταγμα τού βαποριού. Τού φάνηκε πως τόνειρό του εξακολουθούσε καθώς άκουσε κείνους τούς κρότους, εκείνα τα τρεζιμάτα, εκείνα τα βουστά, εκείνους τούς παφλασμούς τού νερού, εκείνα τα βιαστικά βήματα, εκείνα τα κουδουνίσματα, εκείνες τις φωνές, τις κραυγές, τα ξε-

φωνητά τού τρέμου...

Οι σύντροφοί του τον φωνάζουν, τον σκουνοτον:

- Τζάκ!... Τζάκ!...

Πιετίεται μισόγυμος. Το μηχανοστάσι έχει δυο πόδια νερό. Ο έλικας έχει σταματήσει, ή πυξίδα έχει σπάσει, τα φανάρια έχουν οδύσει. Μιλούδον, ρωτιούνται σε' άστεινά:

- Τι είναι;... τί έγινε;...

- Έν' άμερικάνικο έπεσε άπάνω μας. Βυθίζομαστε! Όποιος μπορεί σε γλυτώση!

Όλοι, μηχανικοί και θερμαστές, όρμουν στη στενή σκάλα. Μ' από πάνω, από το κεφαλόσκαλο, ο Μόκος, με το πιστόλι στο χέρι, τούς φωνάζει:

- Πίσω γιατί σεσ σκότωσα!...

Στα φουρνέλλα σας, παλιόσκαλα, και γρήγορα!... Η στεριά δεν είναι μακριά! Μπορούμε ακόμα να φτάσουμε και να σωθούμε!

Γύρισαν καθένας στη θέση του κι' άρχισαν τη δουλειά με τη φούρια της άπελπισίας. Στα λεθητοστάσι είναι φρέικη. Τα φουρνέλλα, ξεχειλα από βρεμένο κάρβουνο, βγάζουν έναν καπνό τρίτο, πυκνό, που τούς τυφλώνει και τούς πνίγει όλους.

(Ακολουθεί)

Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

3. - Ο νεότερος Τόμος της «Βιβλιοθήκης» είναι το μυθιστόρημα του κ. Σαποτάκου «Η Α-δελφοσύνη» μου. Έτοιμάζονται να εκδοθούν και άλλοι. Κατά τη γενική δημοφιλία, η «Βιβλιοθήκη της Διαπλάσεως» έχει τα καλύτερα βιβλία που φανήκαν ως τώρα στην Ελλάδα για παιδιά και για οικογένειες, γραμμένα ή μεταφρασμένα από τους πιο εκλεκτούς μας λογότεχνες, Παλαμά, Φέρμου, Άγγινο, Κορυτιάδη, Σαποτάκου κλπ.

4. - Εκτός από τους Τόμους της «Βιβλιοθήκης», στο Γραφείο της «Διαπλάσεως» βρ σκονταί κι άλλα βιβλία συναφών της, όπως τα «Απαντα» του Σαποτάκου (για μεγάλους), τα «Παραμύθια» της Γεωργίας Ταρσούλη (για παιδιά), κλπ. Κι αυτόν δημοσιεύεται στο φύλλο Τιμοκατάλογος. Βιβλία όμως που δεν αναφέρονται στους Τιμοκατάλογους αυτούς, το γραφείο της Διαπλάσεως δεν παραγγέλλει.

5. - Κάθε παραγγελία για βιβλίο, - είτε Τόμο Διαπλάσεως, είτε Τόμο «Βιβλιοθήκης», είτε άλλο, - και γενικά κάθε παραγγελία προς το Γραφείο της Διαπλάσεως για συνδρομή, ανανεώση, κλπ. κλπ. - πρέπει να συνοδεύεται από το αντίτιμο, γιατί διαφορετικά δεν εκτελείται. Και το αντίτιμο μπορεί να στέλνεται:

Α. - Από το «Εσωτερικό»: α) με ταχυδρομική παραγή (β) με ελληνικά χαρτονομίσματα μέσα σε γράμμα συστημένο γ) με ελληνικά γραμματοσήμα. - άσφραγιστα έννοστα και ἀκόλλητα - όταν χρειάζεται συμπλήρωμα λιγότερο από 5 δραχμές. (Π.χ. θέλει κανείς να στείλει μέσα σε συστημένο γράμμα, δρ. 5.60. Βάζει ένα πεντάδρομο και 60 λεπτόν γραμματοσήμο.)

Β. - Από το «Εξωτερικό»: α) με ταχυδρομική παραγή, από τα μέρη που τα Ταχυδρομεία εκδίδουν Έπιταγές για την Ελλάδα, (δηλαδή, σήμερα, μόνο από την

Αγγλία, την Κύπρο και τις λοιπές αγγλικές αποικίες. Έπειδή όμως αυτές πάνε πρώτα στο Λονδίνο κι' από εκεί βγαίνει άλλη Έπιταγή, τα όνόματά τους ἀποστολέας και του κ. Παπαδοπούλου πρέπει να γράφονται πολύ καθαρά, γιατί τήν αντίγραφή από ξένους γίνονται λάθη που τα κάνουν αγνώριστα κι' η Έπιταγή τότε δεν φτάνει στον παραλήπτη. Για τάλλα, βλέπε την παραπάνω Σημείωση). - β) Με Τραπεζική Έπιταγή (chéque) επί Λονδίνου, Παρισίων, Νέας Υόρκης, Αθηνών. (Πηγαίνει κανείς σε μια Τράπεζα, βγάζει ένα τσέκ ενόνομα του κ. Παπαδοπούλου και του το στέλνει μέσα σε γράμμα συστημένο. Ίδιωτικά όμως τσέκ δεν είναι δεκτά. Μόνο από Τράπεζα σε Τράπεζα. - γ) Με χαρτονομίσματα, μέσα σε γράμμα συστημένο, Αγγλικά, Γαλλικά, Ιταλικά, Αμερικανικά, Αλγυπτιακά, Βελγικά. (Όταν τα χαρτονομίσματα αυτά δεν είναι Αγγλικά ή Ελληνικά, θα μετατρέπονται σε λίρες αν είναι για συνδρομή, ή σε δραχμές αν είναι για άλλη παραγγελία, με την τιμή που δίνει η λίρα την ημέρα της παραλαβής των. Π.χ. στέλνει κανείς χαρτονομίσματα Γαλλικά 100 φράγκων για να ανανεώσει τη συνδρομή του και να συνεισφέρει κι' υπόλοιπα στον Έρωνο για το μήνημα του Πολέμου. Από τα 100 αυτά φράγκα θα κρατηθούν όσα θανάτιστοιχούν, την ημέρα της παραλαβής, προς 10 σελίνια, για τη συνδρομή και το υπόλοιπο θα μετατραπεί σε δραχμές και θα περάσει στον Έρωνο. - δ.) Με ταχυδρομικά εντάλματα (Postal Order) των Αγγλικών Ταχυδρομείων. Έπεινά σ' αυτά τα εντάλματα δεν χρειάζεται να γράφετε τίποτα ούτε το όνομα του κ. Παπαδοπούλου, ούτε την πόλη, αλλά νάφινετε τα κενά των συμπληρώμα.

6. - Ένα γραμματοσήμα και ένα τοκομερίδιο δεν είναι δεκτά, γιατί δεν εξαγοράζονται πιά στις Αθήνας.

7. - Έπειδή είναι δύσκολο και δαπανηρό να στέλνι κανείς συχνά, και μάλιστα από το εξωτερικό, μικρά ποσά για τις μικρές του παραγγελίες, μπορεί να στέλνι άραιότερα από ένα ποσό μεγαλύτερο και να γράφι στη Διάπλασι να του άνοιγι Λογαριασμό. Αλλά κάθε φορά που κάνει μια οποιαδήποτε παραγγέλια, πρέπει να γράφι: «το αντίτιμο να το πάρετε από την πίσωσή μου.» Με κάθε παραγγέλια ή Διάπλασι δά του στέλνι το λογαριασμό του, ώστε να βλέπη με τι ποσόν είναι ακόμα πιστωμένος, για να έσφιχ να στείλι άλλο άμα πληρώσει να έξανηληθι.

(Αυτό κάνουν πολλοί συνδρομητάι, και το Έσωτερικού άλλα πρό πάντων του Έσωτερικού. Στέλνουν από 50, από 100, από 200 δρ. για τόν άνοιχτό τους λογαριασμό. Κι' όταν έχουν να δημοσιεύσουν μια Μικρή Άγγε-λία ξη δραχμών λ. χ. ή νάγορά-

σουν δύο δραχμών τετράδια ή ένα λυσοχαρτό, δεν σκοτίζονται να βρουν και να στείλουν τα μικρά αυτά ποσά, αλλά κάνουν άλλως την παραγγέλια τους και γράφουν να πληρωθι από την πίσωσή τους.)

8. - Κάθε έμβαση γενικώς γίνεται επί ευθείας προς τόν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου. Γράμμα με χρήματα εσκόκληστα, χαρτονομίσματα κλπ. πρέπει να σφραγίζετα καλά με βουλοκέρι και να στέλνετα συστημένο. Γιατί αν χαθι ή παραβιασθι, ή Διάπλασι δεν φέρει καμμία ευθύνη.

Τελευταία Δήλωσις
Ο Όδηγός αυτός έχει, δε, τη χειρίζετα να έσφιχ ένας συνδρομητής που θέλει να λαβαίνι μέρος στην κίνηση του περιοδικού. Καθένας λοιπόν πρέπει να τόν διαβάσι με προσοχή και, όταν έσφιχ καμιά άποψη, να προστεφί χι σ' αυτόν. Γιατί η Διάπλασι δεν άπαντι στην Αλληλογραφία, όταν τή ρωτούν για πράγματα που τά έχει ο Όδηγός.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΟΔΗΓΟΥ»
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

Table listing various books and their authors, including titles like 'Αλληλογραφία της Διαπλάσεως', 'Ανατομία του Λογαριασμού', 'Ανατομία του Δογμάτου', etc.

Table listing various books and their authors, including titles like 'Αλληλογραφία της Διαπλάσεως', 'Ανατομία του Λογαριασμού', 'Ανατομία του Δογμάτου', etc.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Από 1ης Δεκεμβρίου η Διάπλασι εισήλθε εις το 49ον έτος της. Η συνδρομή του Έσωτερικού έγινε 80 δραχ. ή 2 ημίλια, 45 ή εξάμηνη, 25 ή τριμήνη. Το πρώτο φυλλάδιο κάθε μήνης θα είναι δωδεκάσελιδο.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τάκης: - Άχ, Μίμη! κατάνια μη παρτίσαι! Μίμη: - Δεν πειράζει! έχου- με κι' άλλες.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήνας, 18 δόξ. Εδριεύου 1927. 8 ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Βασίλειος Α. (ΠΑ). Ελευθέριος Α. (ΑΒ). Νικόλαος Α. (ΑΒ). Νικόλαος Α. (ΑΒ). Νικόλαος Α. (ΑΒ). Νικόλαος Α. (ΑΒ).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Βασίλειος Α. (ΠΑ). Ελευθέριος Α. (ΑΒ). Νικόλαος Α. (ΑΒ). Νικόλαος Α. (ΑΒ). Νικόλαος Α. (ΑΒ). Νικόλαος Α. (ΑΒ).

μητής βάζει πιο πρόχειρα και πιο εδρηστο τον Όδηγό του, σ' ένα κομψό βιβλιαράκι της τάξης.

Σου ενέπνευσα προχθές το ψευδώνυμο, Καστελιάν. Χαίρω που έβλεπες καλά κι' έλπιζα τώρα να μου γράφεις. Ω, οβτα σύγχιση βάζι ή προτομή μου του Πολέμη με αυτά τα τόσο λίγο δημοφιλή αδροφύματα που έχουν σθηθεί ως τώρα στην Έθνική Κηνη! Το έργο του άσκι, καρμένο εκ του φυσικού, καριστάνει τόν ποιητή μας δλοκάντανο, να σοσ μιλήση που λένε: Κι' ο κ. Κουλουράς τό απέδωσε στο μάρμαρο πιστότατα. Θά κάρη μεγάλη έντύπωση μεθω- ρισα που θαποκαλυφθι. Σ' εδρηστο- στα για όσα γράφεσι, καθώς κι' ο κ. Ε. που τόν συγκλίθηκα πολύ.

Ο Κένταυρος, από τό Άμφοδύρο, - και φυσικά τό γράμμα του είναι λιγάκι παλιό, - μου γράφει: «Τά μυθιστορήματά σου είναι έκτακτα! Στο θαυμαστό Ταξίδι ε- γι δέν θέθελα να είμαι νάνος. Τι θά ποδι οι γοναίε του Ήλιδε όταν θά γυρίσουν και δέν θν τόν βρουν... Νά ίδωμε και πως θά πείση ο Μοκκό τήν Ίσλε να πάη μαζί του στο Παρίσι.» (Έβλαμε όμως έτι συνέση τό άναγνώσι: «Τι χαρά θά έσφιχ ή μητέρα του Τζάκ όταν θά μάθι ότι δέν εκλεφε αυτός τό χρέμα! Και θά τόν άφισουν άκόμη στο έργοσάσσι; ή θά τόν πέρουν μαζί τους στην έξοχ;» (Ω! ούτε τό ένα ούτε τό άλλο...)

Και πόσες χιλιάδες δραχμές θάρ- πάζι ο Μπέρικης ως αρχιλήταρ- χος στο Μεγάλο Βουο που θέλει να πάη;... Α, όσο κι' αυτό... μου φαίνεται ότι κάτι άλλο θά- πάζι ο ήρωσ μας, κάτι άλλες χι- λιάδες... που θά βάλι και στην τάξη του.

Ο Έλευθέριος Ρουσσάκης για τήν 33 Κυριακή: «Μά τι άρα- ραία, μά τι έκτακτα που τά λέει ο δημοφιλέστατος αυτός Άγιώσις! Φαίνεται ότι ή ανάκουσή του έπι όχθόσ χρόνια τόν αναξωσούνησε πιά πολύ. Δέ βρισκω λόγια να σ' εδρηστούνη, άγαθητή μου, για τό χάρη που μάς παρέλας.» Οσο για τήν κακή κατάσταση στην δ- πολα του έφθασε τό 5ο φύλλο, δέν υπάρχει άμφιβολία ότι όφείλεται στην άπροσέλι του ταχυδρόμου. Από δώ τό φύλλα μου φεύγουν σε άρσητη καάσταση. Όχι στέλλ- νο ποτέ φύλλο χαλασμένο ή σχι- σμένο ή «κακέτυπο» όπως λέγον- ται τα φύλλα που χαλούν στο τυ- πογραφείο. Καθός σάς είπα κι' άλλη φορά, αυτά τά χρησιμοποιώ για ταίνιες, να περκαλύμματα.

Από τό γράμμα της Έλιός: «Δέν μπορείς να φαντασθής τά γέ- λια που έκανα με τόν Άγιώσις της Κυριακής! Χαριστώσες εί- ναι! Άμ' έσκιστο τό όχι παίζου- με (1) που μου γράφεσι; Με πεί- λανε. Και μου κάλλης μάλιστα κι' έλι τήν όρα από λέσ... Έπειτα μου άπαρίθρι τά όφρα που έλασές στην Πρωτοχρονιά. Τι πλήθος βιβλία! Και πρώτα πρώ- τα τό «Μία φορά κι' έταν καρό» της δ. Ταρσούλη, «τό θαυμασία τε-

πεινιό κι' από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Από τόν χρόνο ή Διά- πλασι μας γίνεται όριστικά δω- δεκάσελιδη.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: *Κωνσταντίνον Διογενήν* (είδες βέβαια την εγκρίση γόλην μού άρεσε τό πρώτο σου γράμμα και θά ήθελα νά μού γράψης συχνά) *Ροδόλευκην* (δέν έλαβα άλλο γράμμα σου από τόρλο έκαινο της 24 Δεκεμβρίου) κι έμωσ μού άποσέθηκες νά μού γράψης τόν χειμώνα τακτικά) *Νεράϊδα του Γεαλού* (ή Κοτοπούλη έπαιξε τή «Στέλλα Βιολάντη» άπαράλλαχτα άπως τήν έχει γράψει ο κ. Σ. τι έννοεις λοιπόν με αυτό ποδ λές; σου φάνηκε άλλαγμένη; τά ποιηματάκια σου πολύ συμπληρητικά, με πολύ έμφορες ιδέες, αλλά άσχηγη άκόμα ή στοιχειογραφία) *Άθρα* του *Ευξείνου* (τήν καίμενη τή γιαγιά ή φίλοά μου της τό χέρι) *Γαλάζιον Οδρανόν* (ή αδοτοιογραφία σου πολύ όφρα γράμμένη και πολύ συγκινητική και τά ποιήματά σου, σχετικά μ' αδή, τά έννοιασ καλύτερα και μού άρεσαν) νά μού στέλνης άργότερα για τή *Σελίδα*) *Θαΐδα* (είναι ένα νωθημοισαμένο στον τόμο του 1923 με τόν τίτλο «Γυροδόντος τόχη» χαιρω ποδ έγινε καλά) *Σίφωνα* (έννοείται, οι λέξεις του *Τυδικού* Γρίφου άποτελοβν ένα ρητό. Ένα γυναικό, μιά παρουσία κιλ. έπος και τοδ έπλοδ Γρίφου) και κάθε λέξις έρριεται με τό άρχικό της, τόν άριθμό τών άλλων της στοιχειών και τό είδος της γραμματικής π. χ. *Τβ* (οδισακτικόν) — τράπεζα) *Πάτρο-Παχόμουν* (κεφάλι έννοοιμε τό άρχικό γράμμα, λαιμό τό δεύτερο, μέση τό μεσαίο, σόδα τό τελευταίο) καμιά φορά, τά δυο τελευταία μαζί λέγονται και πόδια) έτσι έπεκράτησε στις «Ασκήσεις» *Ναυτοπούλαν* (τι; άν δέν ήχόταν Ε Φοδνας, ή άδελφούλα σου θάθελα νά βγή με τό Μπέμπη; πές της ότι τήν έπρόλαβε έν άλλο κορίτσι, καθώς θα ιδή οδ λίγο...) *Βόσπορον* (αυτό οδ ένέκρινα παρασιτικό!) *Έλαφιαν* (χαιρω πολύ για όλα γράμματα σου συχνά) *Μέγαν Αλέξανδρον* (μετά χαράς ή έκαμει πολύ καλά, μικρούλη μου φίλε) *Νυχτο λούλουθο* (έτσι ή κάλλιο άργά παρα ποτέ) *Ανανθάμι* (έστειλα πριν δημοσιευθον τάποστέλεματα, θα δημοσιευθον αι λίσαις κι έκει θα ιδής άν ήταν σωστές οι δικές σου) *Άάμπουτα Άστέρα* (ποιός τή χαρά σου λοιπόν ποδ θάχης και σέ ραδιόφωνοι και ποτε αιδό;) *Αιγυπτίαν* (ποδ εύχαριστώ για τή *Σελίδα*, έννοείται) *Γε. Μ. Καλοκουσάκη* (έστειλα ναι, θυμώμαι πολύ καλά τή μητέρα σου, τήν παλιά μου φίλη) τά σόδη μου) *Γαυριώτικο Μελέτι* (αυτό οδ ένδιάλεξα γράφω μου) *Φουκαράδ* (έχι, στις Κυριακές διχωνίζονται όλοι μαζί) ή έκκαση της άπαντήσεως δέν έρριεται πάντως δέν πρέπει νά είναι έντενέσιση από ένα συνηθισμένο γράμμα) *Άγνήν Γε. Νοσαρά* (έλαβα, εύχαριστώ) *Κιδνι*, *Φωτιάν*, *Μίγαν*, *Νόραν*, *Ναυτίλον* κτλ. κτλ.

Ηλιόβγαλτη, *Όνειρώδη Κορον*, *Άθάμαντα*, *Σανθήν Γαλαρομάταν*, *Α. Ζαρφατήν*, *Μικρόν Άθνηαίον* (έστειλα.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 231 Διαγωνισμού. Αι λύσεις δεκται μέχρι 22 Μαρτίου.)

97. Δεξίγριφος
Τό πρώτο μου κρηνην τού χίχα,
Τάλλο μου τήχει κάθε φορά
Στό δέρμα του σάν κροστασία...
Και με αυτά τά δυο μονάχα,
Ό λύτες κίττει με χαμάρι
Γνωστή σας πόλη σίην 'Ασία
Έλληνικόν 'Ιδεάδες

98. Συλλαβόγριφος - Αναγραμματισμός.
"Ακλιτα δυο εκόλλησα
Και κοίταξα κι' άπόρησα:
"Έτσι μού κάνουνε κλωστή,
Κι' άλλους μιά χώρα μας γνω-
"Αν τόρα τήν ταραξω, [στή,
Μιά προσευχή θά φτιάξω,
Πού άν κι' αυτήν θελήσω
Λιγάκι νάναλίσω,
"Ένα ζευγάρι πάλι
"Ακλιτών θά προβίλη.

99. Στοιχειστονόγριφος
"Αν τήν κόψης προς τό τέλος
Και τόν τόνο της κινήσης,
"Από πόλη της Έλλάδος
Μιά βασίλισσα της ίδιας
Μ' εύχολία θάναστήσης.
Βάρνα του Κανάρη

100. Μεταγραμματισμός
Βγάζω Βήμα, βάζω Μι
Και σου κίνω στή στιγμή
"Από μέρος της οικίας
Πόλη άρχαία της Ανκίας.
Εδωτράσιος Παζινός

101. Τρίγωνον
***** Αυτόκράτειρα του Βυ-
***** ζαντίου. — "Ο, τι σκο-
***** τώνει κυνηγός. — Τρο-
***** πικόν έπίσημα. —
*** Δροσίζει. — Χρονικόν
** έπίσημα. — "Ανθή.
* Σύμφωνον.

Και καθένος τά ίδια.
Τσούχτρα

102. Κρυπτογγραμίν
1234546789 = Μέγας Άυτοκρ.
2346 = Καθ' όπνον.
32729 = Σημ. τ. όριόντος
4874 = Πόλις τ. Έλλάδ.
54629 = Νήσος τ. Αίγ.
645789 = Τεχνίτης.
78329 = Νήσος τ. Αίγ.
818 = Θεά.
954678 = Πόλις τ. Έλλ.
Ταρδίφ

103-107. Φωνηεντόγριφος
Τή προσθήκη ένός και του ά-
κού φωνήεντος, άσχεδύποτε φρα-
γάς επαναλαμβανόμενου, εις τά
κάτωθι σύμφωνα, τών όποιων ή
τάξις εις έκαστον σωρόν δόναται
νά μεταβληθή, νά σχηματισθον
πέντε λέξεις:
λοπέ - γρχε - δσμ - λικμκ -
γμμρ. Κυρά Κυρκλίνα

108. Ποικίλη Άκροστιχίς
Τό πρώτον γόμμα της πρώ-
της τών κάτωθι ζήτησιώνων λέ-
ξων, τό δεύτερον της δευτέρας,
τό τρίτον της τρίτης και ούτω
καθεξής, άποτελοβν μεγάλην νή-
σον του Αιγαίου:
1, 'Αρχαία πόλις της Κιλικίας
2, Φοτιστικόν 3, Κοιλιάς ασφί-
φημος εις τήν Έλλάδα 4, Πό-
λις της Κεφαλληνίας 5, Βασι-
λεύς της Φρυγίας.
Κοσμοχαλάστρα

109. Φωνηεντόλιπον
πδδ - τ - χος
Ηλιόβγαλτη

110. Γρίφος
τε 1 1 I
τε 1 I
:: 1/2 Ρώμη II
τε 1 1
τε 1 I Σ.
Γ. Ι. Σ.

Διά τούς Γαλλομαθείς
111. Charade
Mon premier sur la table,
Mon second a l'étable,
Mon tout un arbre commun
Dont l'ombre protège bien.
"Άμλετ

112-116. Lettre Magique
Remplacez une lettre a cha-
quun des mots ci-dessous par
une autre, partout a la même,
et formez sans anagramme
cinq autres mots:
loin, ville, moi, lièvre, vis.
"Άννα Κουρούλη

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Δοκίμ. του φέλ. 45

694. 'Ασσυρία ('Ασίη, οία.) —
695. Φθόνος-φόνος. — 696. 'Ιά-
σων-'Ιασά. — 697. Χολομών-Σο-
λομών. — 698. Α

Α Ν Α
Ρ Ο Δ Ο Ν
Α Μ Ο Ρ Γ Ο Σ
Π Ρ Ο Π Ο Ν Τ Ι Σ
Κ Α Ρ Α ' Ι - Σ Κ Α Κ Η Σ
699. Μήλος, μώλος, πώλος, πό-
λος, πόνος, όνος, οίνος, Αίνος.
— 700. Τόπι. (τοΤΟ, Πίταα...)
— 701. ΤΕΛΑΜΟΝ - ΛΑΚΩΝΙΑ
(Τη Δεμάχος, Έρατοσθένης, Λύ-
κος, Αϊών, Μίνως, Ήλιων, Νε-
Απολις) — 702. Τής παιδείας αι
μην ρίτσι πικραί οι δέ καρσοί
γυλιείς. — 703. Είσιαι άξέπειανος
δίδει μ' Έλωση. (εις σ α, έι έπ'
Αίνος, δύο τί, μ' έλ εις ές.) —
704. Le ver-a-soie — 705. Mieux
vaut tard que jamais.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Από 1 έως 10 (τό ποδ λέξεις με άπλε-
στοιχεία δρ. 6 (τό δέχαστον τίμημα.)
Πέραν τών 10 λέξων 60 λεπτά ήλέ-
ξτε, με ποχά δό στοιχεια λεπτά 70 κα
με κεφαλαία δρ. 4
"Ο χωριστός άρχος δρ. 3.
"Η προσληρημή είναι άπαράτητη.

(ΚΖ — 123)
Σ όλλογε α' Ερμη, ένχαριστώ για τις εθ-
χίς σας. (ΚΖ — 124) Ναιτοπούλα

Χ ήλις εχίς για τη γιορτή σου, έμμη-
μένη μου Νίτα. 'Ινδιάνα
(ΚΖ — 125)

Τρελλό Γυμνασιονίδι, Μ. Μυστικά έστει-
λα πρό πολλού τό ελαβε; Άλληλογρα-
φίαν δέχομαι. Αίσις (ΚΖ — 64). Σίφων

Σ μάγδαλιόρα, Μιμέζα, Αιγύκλημα,
Σ μάγδαλιόρα, ένταλλάσσομεν τετραδία-
μα; Αίσις: Μίνα Χρόνη, Πούληθρα Κυ-
νορίας. 'Ηλιόβγαλτη
(ΚΖ — 126)

Βράτλα, έλαβα πολύ έμφορα
Α. Χ., για τά χαριστήματα εύχαρι-
στό ή Τερφιόρη τι γίνεται!
'Ηλιόβγαλτη
(ΚΖ — 128)

ΠΑΙΔΙΑ, όλοι
"ΤΑ ΚΡΙΝΑ
τόν ήφιο σας, τά συσταίνα θεράπ ακά-
θε μου φίλο. ΑΒΑΘΑΙ
(ΚΖ — 129)

Μ πίνοντις στο τερπύο Σελονία της
Διαπλάσεως χαρητόδ θλους καί ήλις.
ΝΑΥΤΙΜΟΣ

(ΚΖ — 130)
Παρακαλώ τό ΔΙΟΤΙΚΟ ΔΙΑΒΟΛΙΚΙ νά έν-
ταλλάξομε άλληλογραφία. ΑΚΑΘΑΚΙ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
(ΚΖ — 131)
"ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΕΣΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Α ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΤ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ: 'Απα-
τήσις 31. Βραδύτιμα: Α' ΚΡΙΝΗ
ΛΕΥΚΗ ΝΕΡΑ' ΙΔΑ ('Αστειδής Ε. Ροστάν), Β'
ΒΕΑΤΡΙΚΗ (Deux gamins aux lions), Γ' η'
ΣΑΝΤΟΡΙΑΙΟΣ (Τορταρίνος Daude). Στι-
λάτα πεντάδραχμο ταχυδρομια.
Διαγωνισμών ΓΚΡΙ ΠΑΙΔΙΕΣΩ

ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΦΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
Διαπλάσεως, ήφιστε τόν Πανήπ-
πλασικό Σύνδεσμο 1926.

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΕΣ 21. ΡΟΔΑΗ ΑΥΓΟΛΑ
ΤΑ ΚΡΙΝΑ ΓΛΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΑΠΟΡΟ-
ΝΟΣ ΗΡΑΡΩ
Θεράμ εύχαριστούμε όσους ήφισαν τό
φωτόνιμό μας ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΕΣ 21 ποδ ήφρε
Α' Βραβείο.

"Ο Πρόεδρος ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΕΣΩ
Άπορηφίσημας ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΙΔΙΕΣΩ
(ΚΖ — 133)

Μ ΗΛΙΑΣΟΝΗ
"Υποθήσις του Διημοφίσηματος.
(ΚΖ — 134)

Ο Σόλλογος "ΕΡΜΗΣ, εύχεται στον
Πρόεδρο του χρόνια πολλά για τή
γιορτή του.
(ΚΖ — 135)

Δ έν μπορείτε νά με άποκαλύψετε,
Διαπλάσεισπις
(ΚΖ — 136)

Κ άποιν γνωρίζω; άς φιλώδη,
Διαπλάσεισπις
(ΚΖ — 137)

Τ αράν, άπάντισε άν δέχσοι νά έντα-
λλάσομε Μικρά Μυστικά.
Διαπλάσεισπις
(ΚΖ — 138)

ΘΕΚΙΑ, ΔΑΕΙΑ, ΝΙΚΗΤΑ, ήλιόφηδες, δέν
μπορείτε νά κρατηθίτε; άλληλογρα-
φοβμε;
(ΚΖ — 139) ΣΟΠΕ

Σ τέλλο ένα φίλο χαρητιστόδ σ' έλα τά
Διαπλάσεισπις.
ΑΝΑΤΟΜΙΑ
(ΚΖ — 140)

Α νταλλάσομε καίρι ποσάλ με δια τά
Διαπλάσεισπις και Διαπλάσεισπις.
Αίσις: Σταμάτιον Διημοφίσημας Διά 'Αλην
και Ντόλη 'Αλεξανδρούπολη.
ΑΚΗΣ. ΝΤΟΛΛΥ
(ΚΖ — 141)

Δ ταπλάσεισπις, δέχθητε στον κύκλο σας
τήν ταδελφούλα μου Σκερσοία.
Ανδρφομέδα
(ΚΖ — 142)

ΨΗΦΙΣΩ ΜΕΛΟΥΣΑΝ, ήλιόφησις πός
τά καλά Διαπλάσεισπις με με μμη-
θοδν. ΠΡΙΤΙΚΗ ΝΙΚΟΛΑ' ΕΦ, μιν άροπορεις.
ΠΕΓΚΡΟΦ
(ΚΖ — 143)

Α ΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ:
Συλφίς, Παριζέτ — Καίτη Φόρο.
"Αγαπητά Διαπλάσεισπις, ΚΑΘΗΚΟΝ
μας είναι νά δώσομε ήφιο στο άροπορ-
σο φερόδονο. Άς ήφίσομε λοιπόν έλοι
τήν ΜΕΛΟΥΣΑΝ.
ΝΙΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΛΟΣ
(ΚΖ — 144)

Δ ταπλάσεισπις, άρχίω από τήν 'Αρτε-
μι Άμαρσία — Μοράλη, Φυλαγθίτε,
θα έξακολουθώ.
ΕΡΒΕΛΗ
(ΚΖ — 145)

ΕΥΑ
ΥΠΟΦΗΦΙΑ ΔΗΜΟΦΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
(ΚΖ — 146)

Μ ακρό παλτό, πανταλόν κοντό, κάλ-
τες κοντές, γυμνασιόσπις μεσπίς,
Βιολίσις μουσικός, περπατά κονός, πο-
δαράνια στραβά, ποδ λέγεται ΤΑΡ...ΖΑ...Η
Ζίλδα ή 'Άγρια
(ΚΖ — 147)

Ρ ωνή, χίλις εύχίς για τή γιορτούλα
σου.
Τραυματίας τός 1913

Τό πρώτιστον καθήμιον
του καλόδ συνδρομητοδ
είναι ή έγχορσις άνατέω-
σις της συνδρομής του.